

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΞΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ

12 του Γεννάρη 1979

τιμή 50 μίλες

Αρ. φύλλου 56

Η διαφορά ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ για τις αμερ. προτάσεις

ΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΗ Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Το αδιέξοδο της ΑΚΕΛικής πολιτικής σπρώχνει στη κακοποίηση των θέσεων της ΕΔΕΚ.

Την περασμένη βδομάδα η ΧΑΡΑΥΓΗ μετατρέπεται στην διαφορά ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ γύρω από τη συγκεκριμένη αντιμετώπιση των τελευταίων Αμερικανικών προτάσεων, σε μια ολόπλευρη επίθεση ενάντια στην πολιτική και τις θέσεις του Σοσιαλιστικού κόμματος.

Το γεγονός αυτό καθιστά επιτακτική μια απάντηση για την αποκατάσταση της πραγματικότητας που κακοποιήθηκε όσο δεν γινότανε άλλο από την αυθαίρετη διαστρέβλωση των πιο βασικών θέσεων της ΕΔΕΚ γύρω από τον αγώνα και την τακτική του.

Κατ' αρχήν δεν θα επεκταθούμε πολύ γύρω από το κατά πόσο θάπρεπε ή όχι η ηγεσία του ΑΚΕΛ να θεωρήσει υποχρέωση της να εκφράσει ανοικτά τις θέσεις της πάνω στην ουσία των Βορειο-αμερικανικών προτάσεων. Θα πούμε μόνο ότι αυτο που έχει πρωταρχική σημασία σ' αυτό τον τόπο και μέσα στις σημερινές συνθήκες είναι να δεσμευτούν επι τέλους πολιτικά όλοι σε σχέση με κείνο που τελικά επιδιώκουν και θεωρούν σαν σωστή και δίκαιη λύση του Κυπριακού προβλήματος. Και είναι αυτό που το ΑΚΕΛ, γι' άλλη μια φορά δεν θέλησε να κάνει. Γιατί αν δημόσια απόρριπτε την ουσία του σχεδίου των ΗΠΑ, θα είχαν ήδη χαράξει, κατά τρόπο έμμεσο αλλά πολύ συγκεκριμένο, ένα πλαίσιο αρχών που θα δεσμεύε την πολιτική του μπροστά σ' οποιαδήποτε μελλοντική πρωτοβουλία που θα μας σέρβιρε τις ίδιες ή πανομοιότυπες προτάσεις από άλλη κατεύθυνση.

Πέρα απ' αυτό, είναι νομίζουμε καιρός ν' ασχοληθούμε και με την περιβόητη συμφωνία Μακαρίου - Ντενκας που έγινε λάβαρο αγώνα για το ΑΚΕΛ από την ημέρα της υπογραφής της.

Κατ' αρχήν όλοι ξέρουν ότι πρόκειται για ένα πλαίσιο αρχών που δεν ήταν τίποτε άλλο, παρα το πριόν μιας μεσολάβησης που ξεκίνησε με πρωτοβουλία των ΗΠΑ

(κάθοδος Κλίφφοντ στην Κύπρο) και κλιμακώθηκε μέχρι το τέλος κάτω από την άγρυπνη και στενή παρακολούθηση της Ουάσινγκτον. Βέβαια τα πράγματα από ένα στάδιο και ύστερα φαίνονταν σαν να εξελίσσονταν κανονικά, με πρωτοβουλία τάχα των ενδιαφερομένων μερών και κάτω από την επίβλεψη του Βάλντχάιμ. Ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν ξεγέλασε καμμία στιγμή κανένα παρα μόνον εκείνους που έψαχναν για προσηχήματα για κάτι τέτοιο.

Στο τέλος το αποτέλεσμα αυτής της συμφωνίας μαζί με την οποία διαφώνησε μόνο η ΕΔΕΚ ήταν να χαραχτούν από τα ίδια μας τα χέρια διαχωριστικές γραμμές πάνω στο χάρτη του νησιού μας με βάση καθαρά φυλετικά κριτήρια.

Ετσι, ενώ από τη μια ουσιαστικά, εκχωρούσαμε μαζί με τη γη μας τους τουρκοκύπριους εργαζόμενους στο τουρκοκυπριακό οικονομικό κατεστημένο και στην Αγκυρα, από την άλλη διατυμπανίζουμε στη διαπασών ότι είχαμε πετύχει την υιοθέτηση τέτοιων αρχών που θα εξασφάλιζαν το ενιαίο του κράτους στον τομέα της οικονομίας και της συνεργασίας των λαϊκών στρωμάτων πάνω σε διαφυλετική βάση.

Αν αυτό όμως δεν αποτελεί καθαρή αυταπάτη, στα σίγουρα αποτελεί μια καθαρή απάτη σε βάρος ολόκληρου του λαού της Κύπρου, Ελλήνων και Τούρκων.

Κι' αυτό γιατί σ' αυτή τη διαπραγμάτευση, το σύνολο των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων αποτέλεσε ένα αντικείμενο που παγιώθηκε με την έγκριση και της ηγεσίας του ΑΚΕΛ μέσα στα πλαίσια της εξουσίας του Τουρκοκυπριακού οικονομικού κατεστημένου. Κάτω από τέτοιες επομένως συνθήκες οποιαδήποτε συνεργασία με το Τουρκοκυπριακό εργαζόμενο στοιχείο θα εξελισσεται μόνο κάτω από τον έλεγχο της Τουρκοκυπριακής άρχουσας τάξης, καθ' υπαγόρευση της Αγκυρας, και ως τον βαθμό ασφαλώς που μια τέτοια σχέση δε θα αποβαίνει επικίνδυνη για όλα εκείνα τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και των πληρεξουσίων-του που άλλωστε δημιούργησαν το Κυπριακό πρόβλημα.

Υστερα απ' αυτά, όσο θλιβερός κι' αν καταντά ο πάρα πέρα προβληματισμός, δεν μπορεί κανένας, παρα να αποδώσει αυτή την τακτική που ακολουθεί η ΑΚΕλική ηγεσία σ' ένα έντονο σωβινισμό, κι' αυτό, παρα το γεγονός ότι μέσα στην καθημερινή της συνθηματολόγηση,

κυριαρχεί μια ανώδυνη φιλοτουρκοκυπριακή φρασεολογία.

Αλλά τα λάθη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ δεν εντοπίζονται μόνο σε θέματα που αφορούν τον Τουρκοκυπριακό Λαϊκό παράγοντα και τον ρόλο που θα μπορούσε κάτω από τις σωστές προϋποθέσεις να διαδραματίσει.

Αλλωστε η συγκεκριμένη τακτική που ακολουθείται στην πράξη σε πάρα πολλούς επι μέρους αλλά εξ' ίσου σημαντικούς τομείς, δεν είναι άσχετη με τη νοοτροπία αντιμετώπισης των Τουρκοκυπρίων.

Υστερα απ' αυτό παίρνει σειρά το περιβόητο και πολυσυζητημένο θέμα της ενότητας. Πάρα πολύ συχνά ακούγονται κατηγορίες εναντίον της ΕΔΕΚ για διάσπαση της ενότητας. Εύλογα επομένως δημιουργείται το ερώτημα. Ποιας ενότητας; Μήπως αυτής που μέχρι σήμερα τουλάχιστον αντι να ανεβάζει, συμπιέζει κατακόρυφα το αγωνιστικό φρόνημα του λαού; Η μήπως εκείνης που άφησε τα πράγματα να λειτουργούν τόσο όμορφα και τόσο ωραία για το οικονομικό κατεστημένο που προωθείται ήδη σε απόσταση βολής από την πλήρη πολιτικο-οικονομική του επικράτηση.

Και για νάμαστε πιο σαφείς. Δεν υποτιμούμε την ενότητα. Ούτε παραγνωρίζουμε την σημασία και την αναγκαιότητα της συσπείρωσης των μαζών κάτω από ένα πραγματικά αγωνιστικό εθνικοαπελευθερωτικό πρόγραμμα πάλης. Παράλληλα όμως δεν τρέφουμε καμμία αυταπάτη γύρω από τις ικανότητες της δεξιάς να ηγηθεί ενός συνεπούς αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Κι' εκεί είναι το θέμα. Κι' ως μην αιτιάζεται μόνο την χούντα και το πραξικόπημα του ΑΚΕΛ για ότι συνέβη το 1974 σ' αυτό τον τόπο. Τους εχθρούς μας τους ξέραμε και τους ξέρουμε. Και αλοιμόνον αν αποδίδουμε στην υπαρέθει τους τις ήττες μας. Το θέμα είναι τι κάναμε και τι κάνουμε για να τους αντιμετωπίσουμε. Γιατί τα πράγματα σήμερα στην Κύπρο «είναι ηλιού φωτεινότερα». Πώς έχουν;

Το οικονομικό κατεστημένο αντιλαμβάνεται ότι οι σχέσεις που δια-

θέτει με τον ιμπεριαλισμό δεν μπορεί να το βοηθήσουν να φτάσει σε λύσεις που να διασφαλίζουν την ενιαία πολιτική και οικονομική οντότητα του κράτους. Αρχισε όμως να βλέπει ξεκάθαρα ότι στο ξεπούλημα της μισής Κύπρου μπορεί στα σίγουρα να επενδύσει πάρα πολλά

που ευνοούν τα βραχυπρόθεσμα οικονομικά του συμφέροντα. Οι κίνδυνοι επομένως που προκύπτουν από την άνοδο του κύρους και της πολιτικής και οικονομικής του θέσης είναι θανάσιμοι για τον τόπο.

Συνέχεια στη σελ. 8

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Σε χαιρετίσιμο-του στο Θ! Θεολογικό Συνέδριο που έγινε την περασμένη βδομάδα στη Λευκωσία ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος εξαπέλυσε μια νέα άμεση επίθεση αυτή τη φορά ενάντια στη πολιτική του Υπουργού Παιδείας κ. Χρυσόστομου Σοφριανού.

Με πρόσχημα ότι δήθεν διεξάγεται αντιχριστιανική προπαγάνδα στα σχολεία και ότι δήθεν μερικοί θεολόγοι με το φόβο μήπως καταδιωχθούν από το αρμόδιο Υπουργείο διατάζουν να αντιταχθούν σε συναδέλφους-τους καθηγητές, που διδάσκουν ανενδοίαστα αντιχριστιανικές αρχές μέσα στην τάξη, ο Αρχιεπίσκοπος επιδίδεται σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση ενάντια στον Υπουργό Παιδείας, και έμμεσα ενάντια στο πρόγραμμα δημοκρατικοποίησης της Παιδείας.

Είναι φανερό πως, όσο και να διακηρύσσει το αντίθετο, ο νέος Αρχιεπίσκοπος δεν θέλει ούτε την δημοκρατία, ούτε τον κριτικό διάλογο στα Κυπριακά σχολεία αλλά ούτε και την ανάπτυξη ελευθέρων ανθρώπων με κριτικό πνεύμα.

Γίνεται ακόμα προσπάθεια επιβολής μιας πνευματικής τρομοκρατίας που στους προοδευτι-

κούς καθηγητές που ακολουθούν μια αντίστροφη πορεία. Δηλαδή με πρόφαση ότι «διώκονται» οι «καλοί χριστιανοί» καθηγητές επιδιώκεται η φήμιση όσων θέλουν να αναπτύξουν προοδευτικές και δημοκρατικές ιδέες στα σχολεία, διαφορετικά ποια έννοια έχει η απειλή του αρχιεπισκόπου ότι «Εφόσον τα σχολεία-μας εξακολουθούν να είναι ελληνικά, χριστιανικά και δημοκρατικά, σε κανένα δεν επιτρέπεται να διεξάγει μέσα σ' αυτά αντιχριστιανική ή ανθελληνική ή αντιδημοκρατική προπαγάνδα»;

Ο στόχος της εκκλησιαστικής αντίδρασης ήταν πάντα η ανάπτυξη του θρησκευτικού φανατισμού, της μισαλλοδοξίας, του σωβινισμού και η διατήρηση των νέων σε χαμηλά επίπεδα μόρφωσης. Δηλαδή επιστροφή στο μεσαίωνα.

Ο Αρχιεπίσκοπος λοιπόν να περιοριστεί στις εκκλησίες-του.

ΕΠΙΒΟΛΗ ΣΤΡΑΤ/ΚΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΤΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

Μεγαλώνει ο πολιτικός ρόλος των στρατιωτικών

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΒΑΛΝΤΧΑ·Ι·Μ

Για άλλη μια φορά ο κυπριακός λαός βρίσκεται μπροστά σε μια βίαιη πολιτική συζήτηση χωρίς να έχει τη δυνατότητα να ξέρει το αντικείμενο-της. Φυσικά ούτε οι «αποκαλύψεις» Κληρίδη ούτε η απάντηση Ρολάνδη δίνουν ολοκληρωμένη εικόνα για το τι παζαρεύεται στα παρασκήνια. Αυτό που είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς είναι το γιατί ο τελευταίος που μαθαίνει τι γίνεται είναι ο ίδιος ο λαός του οποίου το μέλλον εξαρτάται από τη συζήτηση. Ο ίδιος ο κ. Ρολάνδης μας λέει πως ενημερώθηκαν οι αδέρφειμοι ο Κλίφορντ, η Σοβιετική Ένωση και άλλες σοσιαλιστικές χώρες, η Ελληνική κυβέρνηση, άλλες δυτικές χώρες, ο Μπραδέμας και ο Σαρμπάνης. Ασφαλώς ενήμεροι είναι και ο Ντενκτας και η κυβέρνηση της Αγκυρας. Από ποιούς λοιπόν κρύβεται ο Βάλντχάιμ και η Κυπριακή κυβέρνηση; Μόνο από τον κυπριακό λαό - και τις πλατειές μάζες όλου του κόσμου. Είναι καιρός ανοιχτά και παστρικά να ενημερωθεί ο λαός, να σταματήσει η μυστική διπλωματία.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

Οι τελευταίες επιθέσεις του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου ενάντια στην Κυπριακή Παιδεία δεν είναι παρα μια νέα προσπάθεια σκοταδισμού και μια επίθεση ενάντια στον υπουργό Παιδείας δρ. Σοφίανο. Η υπόσκαψη του κ. Σοφίανου γίνεται συστηματικά από τη δεξιά εδώ και χρόνια. Το έγκλημα του είναι ότι προσπάθησε να εμποδίσει την αχαλίνωτη αντιδραστική προπαγάνδα μέσα στα σχολεία, να τονίσει τη σημασία της δημοκρατίας. Οι δάσκαλοι, οι καθηγητές και ο λαός γενικά, αγκάλιασαν με την εκτίμηση τους την στάση του Δρ. Σοφίανου. Αυτό όμως εξόργισε τη δεξιά που αγωνίζεται να κρατήσει το λαό στην άγνοια και τον φόβο για να μπορεί να επιβάλλει την εξουσία της. Αφού δεν κατάφεραν πολλά πράγματα με την κατηγορία του «αφελληνισμού» της παιδείας τώρα επιστρατεύουν και την θρησκεία. Η απάντηση πρέπει πια νάναι καθαρή και θαρραλέα: Η εκκλησία πρέπει να πάψει να ανακατεύεται στην παιδεία. Η υστερία για χριστιανική παιδεία δεν είναι παρα συγκαλυψη της προπαγάνδας της αντίδρασης.

Η ΠΕΡΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το καθεστώς του Σάχη άρχισε πια να κάμπτεται κάτω από την πίεση των μαζών. Ο Σάχης αφού διώρισε τον κ. Μπαχτιάρ σαν νέο πρωθυπουργό, ετοιμάζεται να εγκαταλείψει τη χώρα. Η κυβέρνηση Μπαχτιάρ δεν είναι παρα μια πολύ προσωρινή μεταβατική εξουσία. Ο ίδιος διώχτηκε από το κομμα του γιατί δέχτηκε να σχηματίσει κυβέρνηση υπό τον Σάχη. Ταυτόχρονα κάμνει το παν για να πείσει το λαό ότι δεν έχει σχέση με το παλιό καθεστώς και ετοιμάζεται να διώξει τους φίλους του-Σάχη που κερδοσκοπήσαν σε βάρος του λαού. Ωστόσο η κυβέρνηση Μπαχτιάρ χωρίς να το θέλει προσφέρει στους Ιρανούς εργάτες δυο πολύτιμες υπηρεσίες: Από τη μια δείχνει πως η πίεση των μαζών δεν είναι μάταιη μια και αποτέλεσμα της είναι η απομάκρυνση του Σάχη, που μέχρι πριν λίγους μήνες φαινόταν ένα απομακρυσμένο όνειρο, ανεβάζοντας έτσι το ηθικό της για νέους αγώνες. Από την άλλη τρυς μαθαίνει να μην εμπιστεύονται ακόμα και τους δικούς τους ηγέτες όταν δεν εγκρίνουν τις πράξεις-της. Η επανάσταση είναι το σχολείο των μαζών. Και η Ιρανική επανάσταση ξετυλίγεται αργά και σταθερά, εκπληρώνοντας αυτό το ρόλο στο ακέραιο.

Μεγαλώνει ο πολιτικός ρόλος των στρατιωτικών

Την περασμένη βδομάδα, μετά από τα αιματηρά επεισόδια στο Καραμαν Μαράς, που περιγράφηκαν σαν κατάσταση εμφυλίου πολέμου - η κυβέρνηση Ετζεβίτ επέβαλε στρατιωτικό νόμο σε δεκατρείς επαρχίες της Τουρκίας, στις οποίες περιλαμβάνονται η πρωτεύουσα της χώρας και η Κωνσταντινούπολη. Το ενδεχόμενο σοβαρής επιδείνωσης της εσωτερικής κατάστασης στην Τουρκία φαίνεται τώρα σίγουρο και η κυβέρνηση Ετζεβίτ αντιμετωπίζει την σοβαρώτερη-της κρίση στους δώδεκα μήνες που βρίσκεται στην εξουσία το Λαϊκό Κόμμα. Οι κοινωνικές αντιθέσεις, στην χώρα αυτή έχουν φτάσει σε σημείο που ολόκληρο το εποίκοδόμημα της κοινωνίας νοιώθει την επίθεση των δυνάμεων αλλαγής.

Οι τελευταίες αναταραχές στην Τουρκία, όπως κατηγορήσε και ο ίδιος ο Ετζεβίτ, φαίνεται να υποκινήθηκαν και από εξωτερικούς παράγοντες. Θεωρούνται σίγουρο ότι υποκινήθηκαν από τα δεξιά στοιχεία του τουρκικού παρακράτους και δεν μπορούν να είναι άσχετες με την πτώση του Σάχη στην Περσία. Η Περσία μαζί με την Τουρκία και το Ισραήλ θεωρούνται χώρες κλειδιά στην περιοχή από την Αμερικάνικη πολιτική. Η ανατροπή της κυβέρνησης Ετζεβίτ και η αντικατάστασή-της από μια παραδοσιακή δεξιά κυβέρνηση σε συμμαχία με το στρατό φαίνεται να ήταν ο στόχος.

Μια τέτοια εξουσία είναι πιο ικανή στην κατάνηξη των προοδευτικών ρευμάτων και έτσι να αποφευχθεί μια επανάληψη του τι γίνεται στην Περσία. Τα κόμματα της δεξιάς στην Τουρκία, του Ντεμιρέλ, Τουρκεκ και Φεϋζιογλου εκμεταλλεύονται την κρίση των αναταραχών σε μια έντονη προσπάθεια να ριζούν την κυβέρνηση Ετζεβίτ. Την βδομάδα αυτή συζητιέται η πρόταση μομφής του Ντεμιρέλ στο Τουρκικό Κοινοβούλιο εναντίον της κυβέρνησης.

Ο Ετζεβίτ πρόλαβε, όμως, να προσφύγει στην συμπάρταση του στρατού για να απο-

φύγει την ανατροπή του και προτού συμπράξει η δεξιά με τον στρατό. Η συμμαχία του Ετζεβίτ με το στρατό είναι ένδειξη της αποτυχίας του Ετζεβίτ αλλά πιο σημαντικό και μια επιβεβαίωση του χαρακτήρα του τουρκικού στρατιωτικού κατεστημένου. Είναι η μόνη ισχυρή οργανωμένη δύναμη στην Τουρκία που αποτελεί την μόνιμη και πραγματική εξουσία. Και πολύ καλά το γνωρίζει αυτό ο Ετζεβίτ. Η εισβολή στην Κύπρο, εκτός απ' όλα τ' άλλα, ήταν και αυτή μία σύμπραξη Ετζεβίτ - στρατού σε μια προσπάθεια του Ετζεβίτ να καθιστάσει και να ικανοποιήσει την στρατιωτική ηγεσία. Σήμερα η κυβέρνηση Ετζεβίτ είναι διατεθειμένη να επιτρέψει στο στρατό, για λόγους επιβίωσης, ένα πιο άμεσο πολιτικό ρόλο.

Γνωρίζει επίσης πως δεν μπορεί να αναλάβει εξ' ολοκλήρου ο στρατός την πολιτική εξουσία. Οι συνθήκες δεν του το επιτρέπουν. Προηγούμενες στρατιωτικές κυβερνήσεις απέτυχαν και ένα στρατιωτικό καθεστώς, εν όψη του διεθνούς πολιτικού κλίματος των διαπραγματεύσεων με την Ε.Ο.Κ και της οικονομικής κρίσης που υπάρχει δεν θα εξυπηρετούσε την οικονομική ολιγαρχία καλύτερα από μια σύμπραξη στρα-

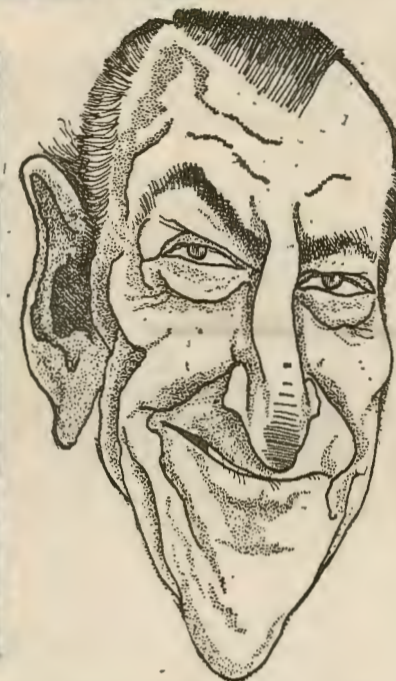
του - πολιτικών κομμάτων. Υπάρχει έντονη διαμάχη όμως μεταξύ της κυβέρνησης και του στρατού και η προσπάθεια της κυβέρνησης είναι η μείωση του ελέγχου της από τον στρατό. Ο Ετζεβίτ τονίζει πως η εφαρμογή του στρατιωτικού νόμου γίνεται «κατά τρόπο δημοκρατικό». Δηλαδή κάθε απόφαση των έξι στρατιωτικών διοικητών που εφαρμόζουν τον νόμο στις δεκατρείς επαρχίες πρέπει να εγκρίνεται προηγουμένως από τον πρωθυπουργό. Πόσο καιρό θα αντέξει η σύμπραξη Ετζεβίτ - στρατού όμως είναι άγνωστο. Θα εξαρτηθεί από τις παραχωρήσεις που είναι διατεθειμένη να κάνει η κυβέρνηση.

Πραγματική δύναμη στη Τουρκία λοιπόν συνεχίζει να είναι ο στρατός και τώρα κάτω από τις καινούργιες συνθήκες θα επηρεάζει ακόμα περισσότερο την εξωτερική και εσωτερική πολιτική της Τουρκίας. Ήδη οι στρατιωτικοί έχουν δηλώσει πως είναι αποφασισμένοι να μην φύγουν από την Κύπρο και να μην υποχωρήσουν στο Αιγαίο. Οχι πως κανείς θα τους περίμενε να κάνουν αλλιώς όλα τέτοιες επιδείξεις επιθετικού σωβινισμού τώρα θα σημειώνονται πιο συχνά. Επίσης τώρα το τουρκικό στρατιωτικό καθεστώς έχει και περισσότερη ευχέρεια δράσεως γενικά λόγω της περισσότερης ανάγκης που του έχει σήμερα ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Με τις τελευταίες εξελίξεις στην Τουρκία βλέπουμε πιο ξεκάθαρα και την άμεση σχέση μεταξύ των καταστάσεων στην Τουρκία και τον αγώνα μας για απελευθέρωση και κοινωνική αλλαγή στην Κύπρο. Ο αγώνας των προοδευτικών δυνάμεων της Τουρκίας διεξάγεται ενάντια σε κοινούς εχθρούς. Η υποστήριξη μας πρέπει να δοθεί στις δυνάμεις εκείνες που θα αποτελέσουν τους οργανωμένους μαζικούς πολιτικούς φορείς που αγωνίζονται για τα πραγματικά συμφέροντα του καταπιεσμένου λαού της Τουρκίας. Μόνο με την εμφάνιση τέτοιων οργανωμένων δυνάμεων θα διαλυθεί η σημερινή εξουσία και τα όργανα των ντόπιων και ξένων εκμεταλλευτών. Με κάθε επιτυχία αυτών των δυνάμεων γίνεται και ο δικός μας αγώνας λιγότερο σκληρός.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΟΥ 1978.

Έχει πια γίνει έθιμο για κάθε εφημερίδα, να αποτολμά κάθε τέλος του χρόνου μια ανασκόπηση του χρόνου που πέρασε. Θα ακολουθήσουμε κ' εμείς το έθιμο γιατί είναι άκακο, χωρίς όμως να ξεχνούμε πως μια ανασκόπηση του 1978 δεν μπορεί από μόνη της να μας δώσει μια συνολική εικόνα των εξελίξεων, γιατί, αν μη τι άλλο, η ιστορία δεν οριοθετείται μηχανικά από την αρχή και το τέλος του κάθε χρόνου που περνά. Για τούτο και μεις θα προσπαθήσουμε ν' αντικρύσουμε τα γεγονότα του 1978 μέσα στα πλαίσια μιας ευρύτερης σύλληψης των καταστάσεων, μέσα στο πλαίσιο της ανάλυσης που πρόσφερε η εφημερίδα για την πορεία του κυπριακού προβλήματος. Οχι γιατί μεροληπτικά ψάχνουμε να βρούμε στοιχεία που να επαληθεύουν την ορθότητα της ανάλυσης μας, αλλά γιατί είναι σωστό να τεθούν η ανάλυση και οι προβλέψεις-μας κάτω από μια κριτική εξέταση, που τότε μόνο είναι κατορθωτή όταν γίνεται σ' αναφορά με τα πραγματικά γεγονότα.

ΑΚΕΛ), γιατί διαφορετικά η αδυναμία και το αδιέξοδο στο οποίο θάφτανε η κυβέρνηση, θα έδινε την ευκαιρία στη δεξιά του Συναγερμού και άλλες δεξιές ομάδες να προβάλλουν δημαγωγικά τις υποχωρητικές-τους θέσεις σαν τις μόνες σωστές, ενώ ταυτόχρονα θα προσπαθούσαν να επιρρίψουν ευθύνες πάνω στις αριστερές δυνάμεις.

Η δραστηριότητα της δεξιάς πήρε περίπου την τροπή που πρόβλεπε η σ.ε. Η κυβέρνηση Κυπριακού, ενώ φάνηκε γενικά αδύνατη στην ικανοποίηση των διαφόρων λαϊκών αιτημάτων, αντιμετώπισε τις επιθέσεις της δεξιάς με διάφορους τρόπους. Ο Κληρίδης αποχώρησε από το εθνικό συμβούλιο, για να «αποποιείται» οποιοδήποτε ευθύνων, ο Τ. Παπαδόπουλος σύντομα ήλθε σε ρήξη με την κυβέρνηση που υπογραμμήθηκε στην αποκοπή του από το διαπραγματευτή, ενώ ο καθημερινός τύπος της δεξιάς δεν έπαυσε από του να βάλει ενάντια στην κυβέρνηση προβάλλοντας τις υποχωρητικές, φιλοδοξίες-του θέσεις. Παράλληλα αναπτύχθηκε ένα νέο κύμα επικίνδυνων επιθέσεων. Σημαντικό μέρος του ΔΗ.ΚΟ επιδίωξε να σε έμμεση αντιπολιτευτική δραστηριότητα ενάντια στην κυβέρνηση, στην προσπάθειά του να ριμουκλιθεί η Κύπρος προς μια φιλοδοξία λύση. Ταυτόχρονα, έγιναν και γίνονται προσπάθειες για τη συνένωση της δεξιάς.

Ας δούμε, όμως, σε αδρές μόνο γραμμές τον άξονα της ανάλυσης που κάναμε. Διαγράψαμε πως η αστική τάξη της Κύπρου είναι τόσο πολύ συνδεδεμένη, οικονομικά και πολιτικά, με τον ιμπεριαλισμό που δεν είναι σε θέση να αναλάβει ένα συνεπή απελευθερωτικό αγώνα. Φορτικά βάλαμε μπροστά στο λαό τη θέση πως, αν οι εργαζόμενοι δεν μπουκ στην προτοπορεία του αγώνα, καθοδηγώντας, αλλά πλατύτρα στρώματα του λαού, τότε ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας θα μπει ουσιαστικά στα χαρτιά και το κυπριακό θα περνούσε από υποχώρηση σε υποχώρηση. Αναλύσαμε επίσης το φαινόμενο Μακαρίου φθάνοντας στο συμπέρασμα πως οποιοδήποτε απόπειρα για επανάληψη του φαινομένου Μακαρίου, θα κατέληγε σε οικτρή αποτυχία γιατί ακριβώς, ο θάνατος του Μακαρίου έκλεινε μια εποχή, η ιστορική ιδιαιτερότητα της οποίας δεν μπορούσε να αναστηλωθεί.

Οσον αφορά την κατάσταση της κυπριακής οικονομίας, που βασιζόταν στα χαρτιά και το κυπριακό θα περνούσε από υποχώρηση σε υποχώρηση. Αναλύσαμε επίσης το φαινόμενο Μακαρίου φθάνοντας στο συμπέρασμα πως οποιοδήποτε απόπειρα για επανάληψη του φαινομένου Μακαρίου, θα κατέληγε σε οικτρή αποτυχία γιατί ακριβώς, ο θάνατος του Μακαρίου έκλεινε μια εποχή, η ιστορική ιδιαιτερότητα της οποίας δεν μπορούσε να αναστηλωθεί.

Η ΑΝΟΛΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΛΡΙΑ

Ο πρόεδρος Κυπριανού ανέλαβε τη διακυβέρνηση του τόπου σαν αποτέλεσμα της υποστήριξης της αριστεράς, αποτελώντας, βασικά, ένα νέο συμβιβασμό ανάμεσα στην αριστερά και τη συντηρητική δεξιά, που δεν ήταν ακόμα σε θέση να αναλάβει την κυβέρνηση. Το πρόγραμμα του προέδρου Κυπριανού χαρακτηριζόταν από την αοριστία του, μια που δεν μπορούσε στην πραγματικότητα να ήταν τίποτε το διαφορετικό. Ήταν μία προσπάθεια να συμβιβαστεί στις υποχωρητικές θέσεις της δεξιάς μαζί με τη λαϊκή διάθεση για απόρριψη των ιμπεριαλιστικών σχεδίων. Η Σοσιαλιστική έκφραση πρόβαλε αμέσως τη θέση πως μπροστά στον Κυπριανού θάπρεπε να τεθεί μίνιμουμ δεσμευτικό πρόγραμμα από τις λαϊκές δυνάμεις (κάτι που αρνήθηκε να πράξει το

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Με την άνοδο της παρούσας κυβέρνησης στην αρχή, πολλοί διατήρησαν προσωρινά την αυταπάτη, πως με την ήττα του Δημοκρατικού Συναγερμού, η κυβέρνηση θα προχωρούσε στην εκδημοκρατικοποίηση της πολιτικής ζωής του τόπου. Φυσικά είναι περίττο να πει κανείς πως οι ψευδοαισθήσεις αυτές διαλύθηκαν πολύ σύντομα. Η βούλη (το κυβερνητικό δηλαδή κόμμα) καλωσοίργει πάντα στο θέμα της απλής αναλογικής, ενώ παράλληλα φαίνεται να υποστηρίζει την ενισχυμένη αναλογική. Η ουσία όμως, του θέματος είναι πως το πρόβλημα αναβλήθηκε επ' αόριστο, γιατί συμφέρει στη δεξιά η διατή-

ρηση των παλαιών αντιδημοκρατικών μεθόδων.

Αλλά η πιο χτυπητή ενέργεια επιβολής αντιδημοκρατικών θεσμών υπήρξε η αναστολή των κοινοτικών εκλογών τον Μάη του 1978. Η κυβέρνηση τάχθηκε υπέρ του διοριστικού συστήματος, γιατί, βασικά, φοβήθηκε την επικράτηση των αριστερών δυνάμεων σε πολλά,

κη-τους δράση, αν οι συνθήκες το «απαιτήσουν».

Ακόμα, όμως, και στον τομέα της Παιδείας, που στο παρελθον υπήρξε στεγανό της πιο αντιδραστικής μερίδας της δεξιάς, η εκδημοκρατικοποίηση αντιμετώπισε σοβαρά εμπόδια. Μπροστά στην αντιπολίτευση της δεξιάς ενάντια στον υπουργό παιδείας, η κυβέρνηση

υιοθέτησε ο Γ. Γρ. του ΟΗΕ. Δεν θα σχολιάσουμε παραπάνω το αμερικάνικο σχέδιο και τη στάση της κυβέρνησης, γιατί οι εξελίξεις είναι πολύ πρόσφατες και σχολιάζονται καθημερινά στις εφημερίδες. Πρέπει όμως να τονίσουμε πως όλες οι ενδείξεις πείθουν πως βροκόμαστε στα πρόθυρα μιας νέας υποχώρησης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Οι οικονομικές εξελίξεις

εργαζόμενους. Σε διάφορες περιπτώσεις, αν και πιο έμμεσα και διπλωματικά, έκανε το ίδιο και ο υπουργός των Οικονομικών. Εξ άλλου η δομή του φορολογιακού συστήματος, οι νέοι φόροι που επιβλήθηκαν, η παράταση των παραχωρούμενων φορολογικών κινήτρων προς τους εργοδότες δεν αφήνουν πολλές αμφιβολίες για τον χαρακτήρα της κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής

επιβλήθηκε, πολιτική και οικονομική, πολλές φορές ξεσηκώθηκαν ενάντια στο καθεστώς των κεφαλαιοκρατών και της Άγκυρας ζητώντας τα δίκαιά τους. Πραγματοποιήθηκε ένας μεγάλος αριθμός μαχητικών απεργιών που έκαναν φανερό στο καθεστώς Ντενκας στέκει μόνο σαν αποτέλεσμα της παρουσίας των στρατευμάτων του Ν.Α.Τ.Ο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Θάταν παράλειψη αν στην αντιμετώπιση του χρόνου που πέρασε δεν γινόταν μια σύντομη έστω αναφορά στην κατεχόμενη Κύπρο. Εκεί τα πράγματα φάνηκαν να είναι διαφορετικά από ό,τι στις περιοχές που ελέγγει το κράτος. Οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι, αντιμετώπιζοντας τη διπλή καταπίεση που τους

Υπήρξαν, όμως, και άλλες ενθαρρυντικές εξελίξεις. Πολλοί Τουρκοκύπριοι, για πρώτη φορά μετά την εισβολή, άρχισαν ν' αμοιβάθουν με αρκετή αγωνιστικότητα την επίσημη πολιτική του διαχωρισμού και της διχοτόμησης που επέβαλε ο ιμπεριαλισμός. Μπορούμε να πούμε ότι το 1978 άρχισε να δημιουργείται το κατάλληλο έδαφος για ν' αναπτυχθεί ξανά η φιλία ανάμεσα στις δυο κοινότητες του νησιού.

λίγα λόγια

για το 1979

Θα θέλαμε να κλείσουμε το σύντομο τούτο σημείωμα με μερικές γενικές παρατηρήσεις και συμπεράσματα για τον νέο χρόνο.

Η πολιτική των παζαριανών, η πολιτική της μυστικής διπλωματίας που ακολουθεί η δεξιά δεν μπορεί να οδηγήσει τον κυπριακό λαό στην απελευθέρωση. Με βάση το πρόγραμμα της δεξιάς, οι Τουρκοκύπριακες μάζες δεν πρόκειται να επανευθύνουν σ' ένα κοινό απελευθερωτικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

Η γενική απάθεια και ο κυνισμός που χαρακτηρίζει σήμερα τον κυπριακό λαό είναι απόρροια της πολιτικής, που στρέφει την προτοβουλία από τις μάζες. Κανένας αγωνιστής κύπριος δεν πιστεύει πως ο ιμπεριαλισμός μπορεί να δώσει δίκαιη λύση στο πρόβλημα. Η οικονομική ολιγαρχία που επηρεάζει καθοριστικά την πορεία του θέματος δεν ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο παρα για την πραγματοποίηση γρήγορων κερδών για χάρη των οποίων είναι

ετοιμή να κάνει τις πιο επικίνδυνες παραχωρήσεις στον ιμπεριαλισμό.

Η πορεία από υποχώρηση σε υποχώρηση είναι αναπόφευκτη μέσα σε τούτα τα πλαίσια εχθροσύνης και απελευθέρωσης. Οι ενδείξεις πείθουν πως σύντομα θα γίνουν νέες υποχωρήσεις. Αλλά και η καπιταλιστική οικονομία φαίνεται πια ανίκανη να αναπτύσσεται. Είναι, λοιπόν, «φυσολογικές» οι επιθέσεις που γίνονται από τους εργοδότες ενάντια στους εργαζόμενους. Είναι, λοιπόν, αναπόφευκτο πως η εσωτερική κατάσταση θα οξύνεται.

Φυσικά δεν είναι αρκετό να κάνει κανείς προβλέψεις, όσο σωστές και αν αποδειχθούν. Σημασία έχει η εφημερίδα-μας θα συνεχίσει και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες να αγωνίζεται ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και την εκμεταλλευτική μανία της ολιγαρχίας. Κάθε σοσιαλιστής είναι εξ ορισμού αντιστάτης. Γιατί πιστεύει στην δυνατότητα της δημοκρατίας ενός καλύτερου μέλλοντος.

αν όχι στα περισσότερα κοινωνικά συμβούλια. Η απόφαση τούτης της κυβέρνησης εξανέμισε και τις τελευταίες ελπίδες για περισσότερη δημοκρατία στην πολιτική ζωή του τόπου.

διόρισε υφυπουργό, που δεν φαίνεται καθόλου φειδωλός στους λόγους-του υπέρ των «ελληνοχριστιανικών ιδανικών».

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης δεν σημείωσε καμία σημαντική αλλαγή. Συνέχισε να στρέφεται ουσιαστικά προς τη λύση για τη λύση του κυπριακού προβλήματος.

Υστερα από τη άρση του αμερικανικού εμπάργκο, οι εξωτερικοί προσανατολισμοί της κυβέρνησης έγιναν λιγότερο πεστικοί στη συνείδηση του κόσμου. Παρ' όλα αυτά η κάθοδος Νίμιτς στην Κύπρο και το πρόσφατο αμερικανικό σχέδιο που αναμφίβολα σχετίζεται με την

πιο πάνω επίσκεψη, ξανάδωσαν την ευκαιρία στη δεξιά να αρχίσει με αυξημένη ένταση και προβολή της γραμμής της υποχώρησης. Το αποτέλεσμα είναι ακόμα αβέβαιο. Η κυβέρνηση δεν πήρε ακόμα δημόσια θέση που εξυπακούει την έμμεση αποδοχή του σχεδίου, μια που μάλιστα το ΑΚΕΛ δήλωσε πως αποδέχεται το σχέδιο αν το

επαληθεύσαν με πολλή ακρίβεια της προβλέψεις της σ.ε. Οι πιέσεις στο εμπορικό ισοζύγιο εντάθηκαν, ενώ ο πληθωρισμός συνεχίζει να διαβρώνει το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων. Σαν αποτέλεσμα το κλίμα στις εργατικές σχέσεις εντάθηκε κάπως και ο αριθμός των ανεπισημάν απεργιών αυξήθηκε. Οι συντεχνιακοί ηγέτες υποχρεώθηκαν στην υποβολή μετριοπαθούς, έστω, αυξημένων αιτημάτων, ενώ οι εργοδότες εξαπέλυσαν μια εντονη προπαγάνδα ενάντια στους εργαζόμενους. Η επίθεση είναι αποτέλεσμα μιας νέας προσπάθειας για να περαστούν πάνω στους ώμους των εργαζόμενων οι επιπτώσεις των νέων προβλημάτων που αντιμετώπιζει η οικονομία.

Το κράτος συνέχισε την ίδια αντιδραστική πολιτική όσον και στο παρελθον. Σαν απάντηση στις νέες δυσκολίες, εξάγγειλε την πρόθεση-της να εφαρμόσει μέτρα «λιτότητας και περισυλλογής». Δεν υπάρχει, όμως, καμία αμφιβολία για το πως θα πέσουν τα βάρη. Πολλοί εύλογα ο υπουργός Εργασίας, μίλησε πρόσφατα ενάντια στους

J.K. GALBRAITH: μέσα στην

Εδώ και αρκετό καιρό μια πολύ σημαντική σειρά προβάλλεται από τη τηλεόραση: «η εποχή της αβεβαιότητας». Αυτή η «προσωπική άποψη» του Τζων Κέννενθ Γκάλμπρειθ αποτέλεσε αντικείμενο έντονης συζήτησης τόσο μέσα στην καθημερινή συζήτηση όσο και στις εφημερίδες. Κάτω από την πίεση αυτής της συζήτησης το ΡΙΚ αναγκάστηκε από τη μια να «θάψει» ένα τουλάχιστο πρόγραμμα, αυτο που αναφερόταν στο Λένιν, και να προσφέρει χρόνο για συζήτηση ανάμεσα σε «συνεργάτες» του οικονομολόγους, πάνω στα θέματα που έθιξε ο Γκάλμπρειθ.

Η πρώτη απόφαση, η ακύρωση δηλαδή ενός προγράμματος, είναι απογοητευτική και δείχνει το φόβο αυτών που το ακύρωσαν μπροστά σ' αυτό που απέδειξε η δεύτερη απόφαση, η συζήτηση: την ιδεολογική φτώχεια που μασιάζει την Κυπριακή διάνοξη. Ο Τζ. Κ. Γκάλμπρειθ είναι ένας αστός οικονομολόγος, πολύ ικανός, που βασίζει την ανάλυση του πάνω σε δυο βασικές αλήθειες: η πρώτη είναι ότι η ανάπτυξη της τεχνολογίας στη σημερινή εποχή είναι τέτοια που είναι αδύνατο πια να μην υπάρχει σχεδιασμός στην οικονομία. Έτσι στη Σοβιετική Ένωση ο σχεδιασμός γίνεται από την κρατική γραφειοκρατία και στις Ηνωμένες Πολιτείες από τις μεγάλες εταιρείες. Το ίδιο γίνεται και στις υπόλοιπες αναπτυγμένες χώρες «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση» των δυο πιο πάνω χωρών. Η δεύτερη αλήθεια είναι αποτέλεσμα της πρώτης: η εξουσία βρίσκεται ουσιαστικά εκεί που βρίσκεται και η οικονομική δύναμη, όπως στις ανατολικές χώρες στα χέρια της κρατικής γραφειοκρατίας έτσι και στις καπιταλιστικές στα χέρια των μεγάλων εταιρειών ή πιο συγκεκριμένα στις γραφειοκρατίες τους (*managerial class*). Το κράτος στη δύση μεταβάλλεται σε

συντονιστή των συμφερόντων αυτών των εταιρειών.

Ως εδώ όλα καλά. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι κάτι τέτοιο είχε ως ένα βαθμό παρατηρήσει και ως ένα άλλο προβλέψει ο ίδιος ο Λένιν. Ασφαλώς με κάπως διαφορετική ορολογία, κάποια διαφορετική αιτιολόγηση. Όπως και νάχει το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: ο συναγωνιστικός καπιταλισμός έχει ξεφλήσει τα μονοπώλια (ή ολιγοπώλια) επεκτείνουν την κυριαρχία τους στην οικονομία και κατ' επέκταση στο κράτος. Από δω και πέρα όμως η συμφωνία παύει να υπάρχει. Ο Λένιν προβλέπει επανάσταση για το μέλλον, ο Γκάλμπρειθ συνεχή καπιταλιστική ανάπτυξη - με κάποιες μεταρρυθμίσεις. Πιο συγκεκριμένα, ο Λένιν λέει ότι τα μονοπώλια δεν μπορούν να προσφέρουν για μεγάλο χρονικό διάστημα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων με αποτέλεσμα το σύστημα αργά ή γρήγορα θα οδηγηθεί σε βαθεια κρίση. Αντίθετα ο Γκάλμπρειθ λέει ότι μπορούν, ότι ο καπιταλισμός μέσα από τις μεγάλες εταιρείες έχει βασικά βρει τη λύση στα προβλήματα του, χωρίς φυσικά ν' αρνείται ότι υπάρ-

Πετυχημένη προπαγάνδα ιδεολογική φτώχεια.

χουν δυσκολίες, πολλές φορές σοβαρές.

Αυτή είναι η κύρια διαφορά μεταξύ τους: η διαφορά ενός επαναστάτη και ενός απολογητή του συστήματος. Όλα τα άλλα είτε αποτελούν λεπτομέρειες είτε ξεκινούν από αυτή. Ο Γκάλμπρειθ είναι ένας ικανός οικονομολόγος. Είναι δύσκολο, πολλές φορές αδύνατο, ν' αμφισβητήσει κανείς τις αναλύσεις του αν περιοριστεί μέσα στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Αν δεχτούμε πως το καπιταλιστικό σύστημα θα διατηρηθεί είμαστε αναγκασμένοι ν' ακολουθήσουμε τη λογική του, να φτάσουμε στα συμπεράσματά του.

Φυσικά ο Γκάλμπρειθ στέκει σε πολύ αβέβαιο έδαφος. Όπως και πολλοί «Μαρξιστές» έτσι κι αυτός είναι δημιουργήμα μιας εποχής που για μια σειρά λόγους (1) επέτρεψε στον καπιταλισμό να αναπτύξει αφάνταστα τις παραγωγικές δυνάμεις και να δώσει τη ψευδαίσθηση πως αυτό θα συνεχιζόταν επ' άπειρον. Έτσι από το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου μέχρι και το τέλος της δεκαετίας του 60 δεν υπήρξε καμμία σοβαρή κρίση. Βασισμένη σ' αυτή την ανάλυση η θέση του Γκάλμπρειθ αρχίζει να γίνεται κι όλος άσχετη με την πραγματικότητα που άρχισε ν' αλλάζει από το 70 και μετά. Κρίση πάνω σε κρίση, ανεργία, πληθωρισμός, εργατική αναταραχή (2) έχουν αντικαταστήσει την ομαλή οικονομική ζωή.

Πώς αντιμετώπισαν τον Γκάλμπρειθ οι συζητητές του ΡΙΚ; Ούτε μία λέξη για την χρεωκοπία του καπιταλισμού, ούτε μια λέξη για την επανάσταση. Έτσι μπλέχτηκαν στο «μεγάλο δίλημμα»: να επιτρέψουμε στις πολυεθνικές εταιρείες να επεν-

δύσουν κεφάλαια στη Κύπρο ή όχι; Αν ναι, τότε κινδυνεύουμε να χάσουμε σημαντικό κομμάτι από την ανεξαρτησία μας γιατί θα περάσει αρκετή οικονομική δύναμη στα χέρια της, χωρίς να λογαριάζουμε και την οικονομική απομύζηση που θα υπάρξει. Αν όχι, που να βρούμε την τεχνολογία που μόνο αυτές κατέχουν;

Οι συζητητές χωρίστηκαν σε δυο στρατόπεδα. Από τη μια ο Γιώργος Βασιλείου και ο Αλέξης Γαλανός που υποστήριζαν πως πρέπει να επιτρέψουμε στις πολυεθνικές να στήσουν παραρτήματα στη Κύπρο για να πάρουμε την τεχνολογία τους. (3) Από την άλλη ο Παύλος Δίγκλης και ο Ηλίας Ηλιάδης που απόρριψαν την ιδέα γιατί οι πολυεθνικές θα γίνονταν καθωριστικοί παράγοντες για την πολιτική της Κύπρου, χωρίς όμως να δώσουν απάντηση στο που θα βρούμε την τεχνολογία που χρειαζόμαστε. Η συζήτηση μπλέχτηκε σε μια σειρά ακατανόητες (και δυσνόητες) απόψεις για κομπιούτερ και τρανζίστορς, τεχνικούς όρους και ασύνδετες σκέψεις που έρχονταν σε έντονη αντίθεση με την απλοϊκή παρουσίαση του Γκάλμπρειθ στα προγράμματα του. Έτσι είχαμε το φαινόμενο πως ανηί η συζήτηση να κάμνει πιο κατανοητο και ξεκάθαρο το θέμα που έθιξε ο Γκάλμπρειθ να το περιπλέκει άσκοπα, ακόμα να το μεταθέτει σε άσχετα επίπεδα. Και φυσικά κανένας δεν έθιξε το γεγονός ότι ήδη υπάρχουν στη Κύπρο πολυεθνικές εταιρείες....

Αν έδειξε κάτι η συζήτηση είναι ότι για μια καπιταλιστική Κύπρο δεν υπάρχει άλλη πορεία από την αύξηση της ιμπεριαλιστικής διεξόδου, την υποταγή στην οικονομική δύναμη των διεθνών μονοπωλίων. Ακόμα

περισσότερο: ακόμα και μία σοσιαλιστική Κύπρος απομονωμένη θα είναι αναγκασμένη να κάμει συμβιβασμούς για ν' αναπτύξει τη βιομηχανία της. (4) Μόνο μέσα στα πλαίσια μιας ευρύτερης ανακατάταξης, μόνο όταν η Κύπρος μπορεί να εξασφαλίσει την τεχνολογία από μια σοσιαλιστική χώρα που μπορεί να της την δώσει μπορεί ν' αποφύγει τα ιμπεριαλιστικά δεσμά. Γιατί είναι τουλάχιστον αφέλεια να ελπίζει κανείς σε επιτυχία του αγώνα για οικονομική ανάπτυξη χωρίς να βλέπει αυτό τον αγώνα στο διεθνές του πλαίσιο.

Όσο εμείς προσπαθούμε να βρούμε λύσεις σε τοπικό επίπεδο στα θέματα που ο Γκάλμπρειθ θίγει στο γενικό, διεθνές πλαίσιο θα είμαστε έρμαιο στην προπαγάνδα του - ή θα απαγορεύουμε τα προγράμματα του. Όμως ο Γκάλμπρειθ πρέπει ν' αντιμετωπιστεί στη συζήτηση γιατί ασχολείται με θέματα που σοβαρά για να τα παραβλέψουμε. Ελπίζουμε σε επόμενα φύλλα να το κάμουμε.

(1) Οι λόγοι για την απόδοξη ανάπτυξη του καπιταλισμού για ένα τέταρτο του αιώνα αποτέλεσαν αντικείμενο συζήτησης για όλους όσους ασχολούνται σοβαρά με την μαρξιστική θεωρία. Φυσικά είναι αδύνατο να δώσουν σ' αυτό το άρθρο. Είναι, άλλωστε έξω από το πλαίσιο του.

(2) Πέρα από την Αγγλία και τη Γαλλία έχουμε τα παραδείγματα της απεργίας των ανθρακωρύχων στην Αμερική και μόλις πριν μερικές βδομάδες των εργατών σταλίου στη Δυτική Γερμανία που αποδείξαν ότι ακόμα και στις πιο δυνατές καπιταλιστικές χώρες η εργατική τάξη αρχίζει να μαίνει στον διεκδικητικό αγώνα.

(3) Για να μαστε δίκαιοι έθεσαν θέμα ελέγχου των πολυεθνικών. Αυτό όμως αποτελεί σφέλεια, αν όχι ξεκάθαρη υποκρισία. Είναι αποδεχόμενα αδύνατο να υπάρξει έλεγχος των πολυεθνικών μέσα σε μια «ελεύθερη οικονομία».

(4) Φυσικά σε μια κρατικοποιημένη οικονομία τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα παρά σε μια οικονομία που βασίζεται στην «ιδιωτική πρωτοβουλία», ακριβώς γιατί υπάρχει πολύ μεγαλύτερη ευχέρεια ελέγχου, αν βέβαια η διαφορά στον κρατικό μηχανισμό δεν έχει προχωρήσει σημαντικά.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

Σύντροφοι, διάβασα το άρθρο σας για το πολυτεχνείο (αρ. φύλλου 53) κάπως καθυστερημένα, γιατί η εφημερίδα αργεί να έλθει ως εδώ.

Πιστέβω ότι το άρθρο ήταν πολύ καλό, κι ότι η Σ.Ε είναι από τα μόνα σχεδόν πολιτικά έντυπα στον Κυπριακό χώρο που τοποθέτησε σωστά και ειλικρίνα την αλήθεια για το πολυτεχνείο.

Αν και κάπως αργά θα ήθελα να προσθέσω ορισμένα ντοκουμέντα που επιβαρύνουν αυτά που γράψατε.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Πέμπτη 15 του Νοέμβρη απόγευμα. Χιλιάδες λαού έχουν κατακλύσει τους δρόμους γύρω από το πολυτεχνείο. Η αστυνομία βρίσκεται περικυκλωμένη, ο κλοιός σπάει και ο λαός με τα συνθήματα «ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ» «ΕΡΓΑΤΕΣ - ΑΓΡΟΤΕΣ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ» πλησιάζουν το κτίριο, και μπαίνουν μέσα εκατοντάδες εργάτες για την Γενική Συνέλευση των εργατών.

Στις 9 το βράδυ γίνεται η ιστορική εργατική συνέλευση του πολυτεχνείου στο αμφιθέατρο Γκίνη. Γεμάτη η αίθουσα από εργάτες (πάνω από 500) δονείται από επαναστατικό ενθουσιασμό.

Οι τοίχοι είναι γεμάτοι μ' εργα-

τικά συνθήματα, πανν, πλακάτ, και οι εργάτες καθισμένοι στα θρανία, καταλαβαίνουν πως έρχονται αποφασιστικές ώρες.

Εκλέγεται η 5η εργατική επιτροπή του πολυτεχνείου, και η Γενική Συνέλευση ψηφίζει την πιο κάτω διακήρυξη που ξεκαθαρίζει τους στόχους και τον χαρακτήρα του αγώνα.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Η Συνέλευση των εργατών του πολυτεχνείου διακηρύχνει!

Ο χαρακτήρας του σημερινού αγώνα, που ξεκινώντας από τους φοιτητές αγκαλιάζει τώρα όλο τον λαό, είναι αγώνας, τόσο ενάντια στην στρατιωτική δικτατορία, όσο και στα ξένα και ντόπια μονοπώλια που την γέννησαν και την στηρίζουν. Είναι αγώνας για το πέρασμα της εξουσίας στον (εργαζόμενο) Λαό (και όχι στους δημαγωγούς που επι δεκάδες χρόνια τον καπηλεύονταν με τα γενικά «περιδημοκρατίας» συνθήματα τους).

Θεωρώντας το καταληφθέν από τους φοιτητές και εργαζομένους πολυτεχνείο σαν την πραγματική βάση του αγώνα μας αυτήν την στιγμήν, προτείνουμε

την διατήρηση της καταληψίας του και ταυτόχρονα τη δημιουργία μικτών επιτροπών φοιτητικών - εργατικών για να μεταφέρουν το μήνυμα του αγώνα στους χώρους συγκέντρωσης των οικοδόμων, στα εργοστάσια, στη σημερινή συγκέντρωση των Μεγαρίτων.

ΟΙ ΜΙΚΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ - ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΙΑΣ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΠΡΟΠΟΘΕΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΣΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

Πολυτεχνείο 17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ Ο ΛΑΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΤΩ Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ - ΑΓΡΟΤΕΣ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΔΡΑΣΗΣ

Η διακήρυξη αυτή που αποτε-

λεί σπουδαίο επαναστατικό ντοκουμέντο, τελικά δεν έμεινε όπως ψηφίστηκε από την πλειοψηφία αλλά αλλάχτηκε αφού αφαιρέθηκαν ορισμένα κομμάτια μετά από βιασφωνίες των μελών της συντονιστικής επιτροπής.

Παρασκευή 16 χιλιάδες λαού από νωρίς κατακλύζουν την πατησίων, η σχεδόν γενική απεργία των μαθητών, ο ερχομός των αγροτών από τα Μέγαρα.

Η συντονιστική επιτροπή, δίνει συνέντευξη τύπου, και παρουσία δεκάδων δημοσιογράφων διαβάζεται η πιο κάτω διακήρυξη!

«Οι φοιτητές απ' όλες τις σχολές στην διάρκεια του φοιτητικού κινήματος συνειδητοποιήσαν, πως τα προβλήματα, σχετικά με τον εκδημοκρατισμό της παιδείας και την λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος δεν λύνονται, χωρίς την αλλαγή της συγκεκριμένης πολιτικής κατάστασης.

Αρχίζοντας έτσι πολιτικό αγώνα οι φοιτητές και οι έλληνες εργαζόμενοι που κλειστήκαν στο πολυτεχνείο, ξεκαθαρίζουν τις θέσεις τους, και καλούν τον ελληνικό λαό να συσπειρωθεί μαζί τους ως την τελική νίκη.

1 Πρωταρχική προϋπόθεση για την επίλυση όλων των λαϊκών προβλημάτων θεωρούμε την άμεση πτώση του τυραννικού καθεστώτος της χούντας και την παραλληλή εγκαθίδρυση της λαϊκής κυριαρχίας.

2 Η εγκαθίδρυση της λαϊκής κυριαρχίας συνδέεται αναπόσπαστα με την εθνική ανεξαρτησία από τα ξένα συμφέροντα

που χρόνια στηρίζαν την τυραννία στην χώρα μας. Η πλατεία κινητοποίηση του ελληνικού λαού κι η εκδήλωση συμπαραστάσης απ' όλες τις γωνίες της Ελλάδας είναι η καλύτερη απάντηση σ' όσους επιχειρήσαν να μας δυσφημήσουν.

Ελληνική λαο, ο αγώνας γύρω από την λαϊκή κυριαρχία, και την εθνική Ανεξαρτησία, σήμερα συνίσταται στις άμεσες μαζικές διεκδικήσεις, στα οικονομικά, επαγγελματικά, και κοινωνικά σου προβλήματα με απεργιακούς αγώνες, με μαζικές κινητοποιήσεις με συλλαλητήρια με προοπτική την γενική απεργία για την ανατροπή της δικτατορίας.

Η παρουσία μας εδώ αποτελεί κέντρο συσπείρωσης, κινητοποίησης, και μαζικοποίησης του λαϊκού αγώνα.

Όλοι ενωμένοι στον αγώνα για την Δημοκρατία, και την εθνική Ανεξαρτησία. Ζήτω ο Λαϊκός αγώνας».

Στις 7 το βράδυ αρχίζει η τηλεφωταία εργατική συνέλευση, μέσα σε ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Η εργατική επιτροπή προσπαθεί να βάλει κάποια «τάξη». 600 οργισμένοι εργάτες, όρθιοι χειρονομούν απειλητικά και ζητάνε να προχωρήσουν σε δυναμική αναμέτρηση με την αστυνομία.

Η είσοδος όμως τραυματισμένων οικοδόμων μέσα στην συνέλευση, κι η είδηση πως μεγάλη εργατική διαδήλωση συγκροούστικε με την αστυνομία, με επακόλουθο τον θάνατο δύο εργατών δημιουργεί

στην 7η σελίδα

Ομιλία του σ. Θέμου Δημητρίου σε συνοικισμό

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΟΡΙΖΕΙ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Την Πέμπτη 21 του Δεκέβρη ο Β.Γ.Γ της ΕΔΕΝ συν. Θέμος Δημητρίου ανέλυσε τις θέσεις της οργάνωσης για το Αμερικάνικο σχέδιο στο συνοικισμό Στρόβολος 3 μπροστά σ' ένα ακροατήριο 50 περίπου προσφύγων εργαζομένων. Στην ομιλία του τόνισε πως το Αμερικάνικο Σχέδιο όχι μόνο δεν λύνει το πρόβλημα αλλά αποτελεί μια προσωρινή διευθέτηση που αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε νέα διακοινοτική ένταση και νέα βάσανα για τον Κυπριακό λαό. Η μόνη λύση, είπε, είναι ο κοινός αγώνας Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την εκμετάλλευση.

Αρχίζοντας την ομιλία του ανέλυσε το Αμερικάνικο σχέδιο και τα βασικά σημεία διαφωνίας μ' αυτό. Η κύρια αντίθεση της Σοσιαλιστικής Νεολαίας είναι η διχοτομική φύση του σχεδίου. Αν δεχτούμε τις πρόνοιες του η Κύπρος σύντομα θα μοιραστεί στα δυο και κάθε κομμάτι της θα αποτελεί μια ξεχωριστή οντότητα με τελικό αποτέλεσμα την διπλή ένωση. Η διαίωση της κοινοτικής διχόνοιας, η ουσιαστική στήριξη της ελεύθερης επικοινωνίας, και η αδυναμία της Κεντρικής Κυ-

βέρνησης να δουλέψει οδηγούν κατευθείαν στη διχοτόμηση.

Περ' απ' αυτό οι μισοι τουλάχιστον πρόσφυγες καταδικάζονται να μην επιστρέψουν και παραμένουν στο ελληνοκυπριακό κομμάτι για να αποτελούν εκμεταλλεύσιμο υλικό για τους επιχειρηματίες. Το σχέδιο σε τελευταία ανάλυση οριοθετεί τις περιοχές που δικαιούνται οι δυο οικονομικές ολιγαρχίες να εκμεταλλεύονται. Είναι στην ουσία το μάζιμουμ που μπορεί να ελπίζει η αστική τάξη στα

παζαρέματα της με τους ιμπεριαλιστές.

Έτσι η Κυπριακή δεξιά θέλει ν' αποδεχτεί το σχέδιο. Ο Συναγερμός έχει ήδη τοποθετηθεί ευνοϊκά απέναντί του ενώ το ΔΗΚΟ αμφιταλαντεύεται. Το ΑΚΕΛ παρ' όλο που το απορρίπτει σαν «ανάμιξη» στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου» ωστόσο δεν παίρνει θέση στην ουσία του σχεδίου. Το μόνο

κόμμα που το απέρριψε με δικαιολόγηση της θέσης του είναι η ΕΔΕΚ.

Το πιο επικίνδυνο είναι ότι το σχέδιο είτε απορριφτεί είτε όχι αποτελεί μια συγκεκριμένη πρόταση γύρω από την οποία θα στρέψει τις σκέψεις της η Κυπριακή δεξιά. Γιατί αυτό το σχέδιο ή κάτι παρόμοιο είναι οι πραγματικοί προσανατολισμοί της. Είναι το μάζιμουμ που μπορεί να προσφέρει στον Κυπριακό λαό: Μια Κύπρο διχοτομημένη με δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες που δεν επιστρέφουν..

Ο Β.Γ.Γ της ΕΔΕΝ προχώρισε σε μια εκτενή αναφορά στα γεγονότα που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση μέσα από την έλλειψη οποιουδήποτε προγραμματισμένου αγώνα που οδήγησε από συμβιβασμό σε συμβιβασμό, αναλύοντας τις κοινωνικές συνθήκες που υπέβαλαν μια τέτοια καταστροφική πορεία. Ανέλυσε ακόμα το ρόλο της αστικής τάξης και του κράτους σ' αυτή τη πορεία.

Τέλος αναλύοντας τις προοπτικές του Κυπριακού τόνισε πως μόνο οι Κύπριοι εργαζόμενοι, Έλληνες και Τούρκοι, μπορούν με τον αγώνα τους να πετύχουν την απαλλαγή της Κύπρου από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά και την εκμετάλλευση. Σ' αυτό τον αγώνα πρέπει να βρεθούν οι τρόποι για την εξασφάλιση της συμπαράστασης των φυσικών της συμμάχων, της Τουρκικής και της Ελληνικής εργατικής τάξης, που υποφέρουν από τα ίδια δεσμά. Ακολούθησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση που κράτησε πάνω από μια ώρα και στην οποία πήραν μέρος πολλοί ακροατές. Το επίπεδο της συζήτησης ήταν πολύ ικανοποιητικό και η αίθουσα ήταν γεμάτη μέχρι το τέλος της συζήτησης. Αυτό που ήταν ξεκάθαρο είναι ότι οι πρόσφυγες του συνοικισμού που παρακολούθησαν τη συζήτηση αντιλαμβάνονται πολύ καλά τη σοβαρότητα της κατάστασης και είναι έτοιμοι ν' αγωνιστούν για τη ματαίωση των ιμπεριαλιστικών απειλών.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΎΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Πραγματοποίησαν 24ωρη απεργία

Την Πέμπτη 28.12.78, οι εργατοϋπάλληλοι του Δήμου Λάρνακας κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία. Η αιτία της απεργίας ήταν ότι η κυβέρνηση αρνείται να δώσει 7% αύξηση, πράγμα που συμφωνήθηκε μεταξύ της συντεχνίας των εργατοϋπαλλήλων αυτών και του δημαρχείου.

Η συμφωνία αυτή έγινε την 1.7.78 όταν έληξε η σύμβαση μεταξύ Δημαρχείου Λάρνακας και εργατοϋπαλλήλων. Η υπογραφή νέας σύμβασης αναβλήθηκε για το τέλος του χρόνου, και συμφωνήθηκε να δοθεί μια αύξηση 7%.

Η κυβέρνηση όμως δεν δέχτηκε την αύξηση αυτή, και ούτε έδωσε καμμία άλλη απάντηση.

Έτσι στις 28.12.78 οι εργατοϋπάλληλοι του Δημαρχείου Λάρνακας κατέβη-

καν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία, και αν μέχρι τις 9.1.79 δεν τους δοθεί η αύξηση θα πάρουν δυναμικότερα μέτρα.

Ένα άλλο σημείο είναι ότι η κυβέρνηση αναγνωρίζει το Δημαρχείο Λάρνακας σαν τρίτης κατηγορίας και έτσι υπάρχει μια διαφορά μισθοδοσίας μεταξύ των εργατοϋπαλλήλων του Δημαρχείου Λάρνακας και αυτών του Δημαρχείου Λευκωσίας που αναγνωρίζεται σαν Δημαρχείο πρώτης κατηγορίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

απο την 6η σελίδα

στην αίθουσα εκρηκτική ατμόσφαιρα, και η εργατική επιτροπή βάλει σε ψηφοφορία την παρακάτω διακήρυξη.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Μετα από έξι χρόνια φίμωσης, ξεζουμίσματος και βασανισμού ο ελληνικός λαός κατεβαίνει στους δρόμους, αποφασισμένος να παλαίψει ενάντια στην χούντα, στα μονοπώλια και τους Αμερικάνους πάτρωνες της.

Αυτός ο αγώνας του εργαζομένου λαού για το τσάκισμα της χούντας και των ντόπιων και ξένων μονοπωλίων, που την γέννησαν και την στηρίζουν σκοπεύει στην εγκαθίδρυση μιας πρακτικής κυριαρχίας του εργαζομένου λαού και βάλει μπροστά μας μερικά πρακτικά καθήκοντα, για την καλύτερη οργάνωση και αποτελεσματικότητα του αγώνα μας. Σαν τέτοια η εργατική επιτροπή κινητοποίησης προτείνει!

Α. Την δημιουργία εργατικών επιτροπών πάλης στο εργοστάσιο, στην συνοικία, για να μεταφέρουν παντού το μήνυμα του αγώνα μας κατεβάζοντας όλον τον λαό στους δρόμους.

Β. Οι εργατικές επιτροπές πάλης πρέπει μεταφέροντας της διακηρύξεις της εργατικής συνέλευσης στους τόπους δουλειάς, να προπαγανδίσουν και να οργανώσουν το κατέβασμα των εργαζομένων σε ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ με οικονομικά και πολιτικά αιτήματα

1. Αύξηση 50% μισθών και συντάξεων.
2. Να αντικατασταθεί η διορι-

σμένη ηγεσία της Γ.Σ.Ε.Ε από καινούργια εκλεγμένη από τους εργάτες διοίκηση.

3. Διώξιμο της χούντας.

4. Άμεση διάλυση των Αμερικάνικων βάσεων και αποχώρηση όλων των Αμερικανών στρατιωτών από την Ελλάδα.

5. Να σταματήσει το άρπαγμα της γης μας από τα ξένα και ντόπια μονοπώλια.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΖΗΤΩ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΖΗΤΩ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οι πιο πάνω διακηρύξεις ντοκουμέντάρουν αφα που έγραψε και η Σ.Ε στο

τεύχος 53 ότι δηλαδή η εξέγερση του Νοέβρη δεν ήταν απλώς μια φοιτητική διαμαρτυρία ενάντια στην χούντα με φοιτητικά αιτήματα, αλλά μια ταξική σύγκρουση.

Κι' αν η αστική τάξη σήμερα προσπαθεί να αποκρύψει την αλήθεια και πολλές φορές να την διαστρεβλώσει όπως π.χ με την δήλωση έλληνα πολιτικού που είπε πως «υποπτα στοιχεία κι ανέφθυνα προσπάθησαν να διαστρέψουν τον ωραίο αγώνα των φοιτητών με ακραία συνθήματα κατά της ταραχές στο πολυτεχνείο» δείχνουν πως η αστική τάξη δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει μια καινούργια λαϊκή εξέγερση.

Λουίζα

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟ ΛΑΟ

Πικετοφορία διαμαρτυρίας ενάντια στο καθεστώς Σάχη και συμπαραστάσης προς τον αγωνιζόμενο λαό της Περσίας οργάνωσαν τη περασμένη Τρίτη, 9.1.79 οι πολιτικές οργανώσεις νεολαίας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και ΕΔΟΝ, μαζί με τη φοιτητική ΠΟΦΝΕ και την εργατική Νεολαία ΠΕΟ. Η εκδήλωση διαμαρτυρίας άρχισε με συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας, συνέχισε με πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας και κατέληξε και πάλι στην Πλατεία όπου έγινε ομιλία και ανάγνωση διακήρυξης. Η διακήρυξη που υπόγραψαν οι οργανώσεις που συμμετείχαν στην εκδήλωση, ανέφερε ανάμεσα σ' άλλα:

«... Ο εχθρός της Περσίας, και κάθε αγωνιζόμενου λαού, ο ιμπεριαλισμός, και ιδιαίτερα ο αμερικάνικος και τα εκτελεστικά του όργανα προσπαθούν με όλα τα μέσα να διατηρήσουν στην εξουσία το διεφθαρμένο αντιλαϊκό καθεστώς της μοναρχίας του Σάχη.

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στην Περσία είναι αποτέλεσμα της πρωτοφανούς καταπίεσης και καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε όλους τους τομείς, πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό.

Το σαθρό καθεστώς του Σάχη έρριξε ενάντια στον ξεσηκωμένο λαό της Περσίας τον στρατό και την αστυνομία της χώρας. Υποστηριζόμενο ανοικτά από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, προσπαθεί ακόμα για την επικράτηση του, προσφέροντας θυσία τον ίδιο τον περσικό λαό και την νεολαία στο όνομα των συμφερόντων των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων πετρελαίου και του στρατιωτικο-βιομηχανικού, συμπλέγματος των ΗΠΑ...»

«...Η δημοκρατική κυπριακή Νεολαία ενώνει την φωνή της με εκείνη της νεολαίας της Περσίας και εκφράζει την αμέριστη αλληλεγγύη και συμπάρασταση της στον δύσκολο αλλά δίκαιο αγώνα της.»

Αξίζει ν' αναφερθεί ότι στες συναντήσεις που είχαν προηγουμένα εκπρόσωποι των οργανώσεων για να συμφωνήσουν τη πραγματοποίηση της πικετοφορίας είχε λάβει μέρος και η ΝΕΔΗΚ νεολαία του κυβερνώντος κόμματος ΔΗΚΟ και είχε αποδεχτεί τη διοργάνωση της πικετοφορίας. Αργότερα όμως η ΝΕΔΗΚ πληροφόρησε τις υπόλοιπες οργανώσεις πως δεν επιθυμεί να συμμετάσχει στην εκδήλωση με δικαιολογία τον κίνδυνο να στραφεί η εκδήλωση ενάντια στην Αμερικανική Πρεσβεία με επεισόδια κ.λ.π... Η δικαιολογία όμως της ΝΕΔΗΚ είναι τουλάχιστον υποκρισία.

Γιατί η ΝΕΔΗΚ γνώριζε καλά πως επρόκειτο για μια συμβολική διαμαρτυρία που δεν θα ξεπερνούσε τα 100 άτομα, γεγονός που θα απέκλειε τους κινδύνους που επικαλέστηκε. Γι' αυτό θα πρέπει να αναζητηθούν άλλα αίτια. Μήπως η ΝΕΔΗΚ, δεν θέλησε να ταυτίσει το κυβερνών κόμμα, με εκδήλωση ενάντια στον Σάχη; Γιατί η ΝΕΔΗΚ δεν επέτρεψε στον εαυτό ή ποιοι δεν της επέτρεψαν να λάβει μέρος σε μια αντιφασιστική διαμαρτυρία. Οφείλει να απαντήσει η ΝΕΔΗΚ. Τες υπόλοιπες οργανώσεις πρέπει να τις προβληματίσει η στάση της ΝΕΔΗΚ και σε ό,τι αφορά τη μελλοντική συνεργασία. Αν οι αρχές της δεν της επέτρεψαν μια τέτοια συμμετοχή τότε τι θέση έχει η ΝΕΔΗΚ σε άλλες κοινές εκδηλώσεις των οργανώσεων νεολαίας;

A.A

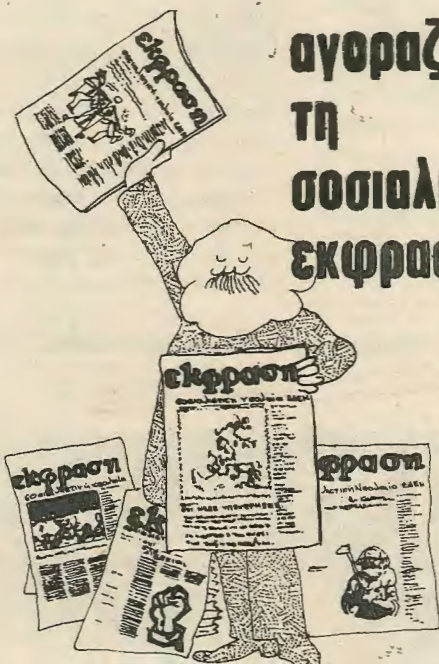
Η διαφορά ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ για τις αμερ. προτάσεις

Συνέχεια από την 1η σελ.

Βέβαια, παρ' όλα αυτά, δεν αμφισβητούμε το γεγονός ότι μέσα στους κόλπους της δεξιάς, εξακολουθούν να επιβιώνουν ελάχιστες μονάδες που μπορεί πράγματι να τα πιστώσει κανένας και με εντιμότητα και με καλή διάθεση και με αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα. Αυτό όμως δεν θα μπορεί να αποτελέσει μια εύκολη σανίδα σωτηρίας για πάρα πολύ καιρό. Ούτε είναι αρκετό για να πιστώνουμε καθημερινά οποιαδήποτε μερίδα της δεξιάς με την απόλυτη εμπιστοσύνη-μας και να τις μεταβιβάζουμε όλες τις πρωτοβουλίες για τη διεξαγωγή του αγώνα. Για μας είναι ξακάθαρο ότι αν η ενότητα

δεν μπει από τη πλευρά του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ πάνω σε διαφορετική βάση και συνεχίσει να λειτουργεί όπως τώρα, θα εξυπηρετεί σταθερά και μόνιμα την προσπάθεια που καταβάλλει το οικονομικό κατεστημένο για να περάσει ολοκληρωτικά την εξουσία στα χέρια του. Κάτω από τις δοσμένες συνθήκες η σημερινή κατάσταση πραγμάτων δεν θα μπορεί μακροπρόθεσμα να μας δώσει καμμία πολιτική διέξοδο αποτέλεσμα στο οποίο μας οδηγούν ολοένα και βαθύτερα οι σχέσεις που δεύουν μέρα με τη μέρα όλο και πιο σφιχτά το ελληνοκυπριακό οικονομικό κατεστημένο με τον ιμπεριαλισμό.

Και όταν φωνάζει η ΕΔΕΚ για ενότητα παίρνει πάρα πολύ στα σοβαρά υπ' όψη όλα αυτά τα δεδομένα. Και πολεμά στο μέτρο του δυνατού και στο βαθμό που η ηγεσία του ΑΚΕΛ αντιλαμβάνεται αυτούς τους κινδύνους, να πετύχει μια ενότητα τέτοια που να μπορεί να σπάσει οποιαδήποτε συνωμοσία από τα δεξιά και να δίνει προοπτικές. Μέσα σ' αυτό το πνεύμα είναι που απλώνουμε το χέρι προς το ΑΚΕΛ. Και μέσα σ' αυτό το πνεύμα η εκπροσώπηση στη βουλή παίρνει μια άλλη διάσταση. Οι αριθμοί των βουλευτών παίρνουν μια άλλη σημασία που δεν έχει καμμία σχέση ούτε με λογοπαίγνιο ούτε με δικολοβισμό.

αγοραζετε τη σοσιαλιστική εκφραση

σοσιαλιστική εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
Τιμή φύλλου 50 μίλς
Οι επιταγές στο λογαριασμό
05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία
Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία